

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός Δύσεων Αδούτου - Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον εγκεκριμένον διά τὸ 1911 συνδρομητῶν ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν...

437 - 439. Κερυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὄνματα Κρατῶν 1. - Ὁ Γερμανὸς εἶνε ποταμὸς τῆς Ἀσίας...

440. Μικτὸν ὠ - φωνῶν - οἶα Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σουλκίδος.

441. Γεῖφος τῆς Πα, πα, πα, καὶ τῆς σ' τῆς τῆς τῆς Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κάριεν

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37 356. Βέρνη (Βέρν, η.) - 357. Πιτα - Πισα...

430. Δεξιόγραφος Ὁάλασσα κ' ἀντωνυμία Ἀναφορική ἐπιθέτικα Καὶ δένδροφυτο ἓνα μέρος...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ [Ἡ λέξις μετὰ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5...

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Βραβεύσω τὰ καλλίτερα τετράδια κατὰ σειρὰν μετὰ τὰ ἐξῆς βραβεῖα: 1ον βραβεῖον: Δύο τόμ. «Διαπλ. τῶν 3,50 ὄρ...

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΔΟΚΙΜΗΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ Μετ' οἰκονομοφειῶν ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΑΙ

ΔΑΡΥΤΕΡΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλατεία Ὀμονοίας Ὀδὸς Ἀδῶρου 8α

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 43 ΦΥΛΛΟΥ [Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 361] ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ε. Σκεπασιδιανός, Ὁμοφύς Σ...

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΝΔΡΕΟΥ: Πολυῆνη Α. Κουλοῦθρου (12-43). ΓΥΘΙΩΤΟΥ: Σπερμαμένος Καρβελάς. Δημ. Α. Φραγγιάς. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Δομνίκα Ἀλ. Ρόμα. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Διον. Ν. Γαζής.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ναυκ. αὐτοῦσα, Ἐβδόμος Ἰωάννης. ΒΕΛΓΑΣ (Αἰγύπτου): Ναυτάκι τοῦ Ἀβερῶφ, Ι. Α. Σιδερίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Τῶν εὐρόντων ὁδοῦ τὴν λύσιν τὰ ὄνματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῆδα καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς δύο: ΔΙΟΝ. Ι. ΜΠΑΤΑ-Ι-ΜΗΣ ὁδὸς Καποδιστριαίου 19 ἐν Ἀθήναις καὶ ΕΥΓΕΝΙΑ Κ. ΔΑΠΑΤΑ ἐν Πάργῳ...

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ Οἱ έχοντες ἑλλειπὴν τὸν τόμον τοῦ 1910 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστρωφῶν φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρῶσιν...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας...

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια... Ἐξάμηνος... Τρίμηνος... ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ ΠΡΟΣ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

Θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ζωὴν ἑνὸς μικροῦ Ρυακίου, τὸ ὅποιον ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ἑνὸς λόφου, εἰς τὴν ἐξοχίην, καὶ ἀνέβλυσε ἀπὸ τὴν γῆν ἀνάμεσα ἀπὸ δύο πέτρας πρασινισμένεσ.

καὶ αὐτὰ τὰ νεροῦλούουδα, νὰ δίδω εἰς τὰ πουλάκια νὰ πίνουν, καὶ νὰ πηγαινῶσι διὰ νὰ μὴ φοβίζω τὰ μικρὰ ψαριζα.

«Υπάρχει ἐργασία δι' ὄλους μας!» εἶπε τὸ γέρικον ἄλογο. (Σελ. 365, στ. α.)

ὁρὸς ποταμὸς, καὶ δὲν τοὺς ἀναποδογύρισε ποτέ. Ἀργότερα συνήνητησεν ἄλλα ρυακία, τὰ ὅποια ἠνώθησαν μαζὺ του, καὶ ἐμεγάλωσε πλεόν τῶσιν, ὥστε ἐγένινεν ἀληθινὸς ποταμὸς.

Ἐντὺς τούτου, ἦτο πολὺ καλὸς ποταμὸς, διότι παρ' ὄλην τὴν ἐργασίαν τοῦ ἑκάμνε, δὲν ἐλησμονεῖσε ποτέ νὰ ποτίσῃ τὰ ἄνθη τῶν ὄχθῶν του, νὰ δροσίσῃ τὰς ρίζας τῶν μεγάλων δένδρων, νὰ μεταβάλλῃ μικροὺς βάλτους εἰς μεγάλους καλαμῶνας...

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὁ σκύλος εἶνε ὁ προαιώνιος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνθ' ὅμως ὁ ἀνθρώπος προᾶδεν εἰς μερικὰ πράγματα, ὃ σκύλος ἔμεινεν ὁ ἴδιος. Διὰ τοῦτο γαυγίζει τὸν σιδηρόδρομον καὶ τὸν κυνηγᾷ νὰ τὸν πιάσῃ. [Δ. ΓΡ. Κ.]

ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Όλα τα παιδιά καναμε τρέλλες στο χωριό, μα ο Θανάσης της Αντωνιάς ήταν άλλου είδους, δεν είχε παίρι. Διότι του έλεγαν η μάνα του και ο δάσκαλός μας ο Τσιλθίρας, όλο τανάποδα έκανε. Στο σχολείο έρχότανε μόνον όταν τον έφερνε δεμένον η μάνα του. Τον άφινε το ραβδί της μάνας του, τον άρπαζεν η βέργα του δασκάλου. Πάσχιζε η μαύρη Αντωνιά να τον μάθη δυο γράμματα, να τον κάμνη άνθρωπο, εκείνος το δικό του. Μήπως είχε κι άλλο παιδί! Αυτός ήταν το πέν γι' αυτή απ' το καιρό, που ο άνδρας της γκρεμίστηκε μαζί με τη σούστα φορτωμένη κάτω στο Παλιόφορμα και σκοτώθηκε κι αυτός και το άλλο του. Μάτωναν τα δάχτυλά της από το ξένο γνέσιμο, έπεφταν η πλάτες της από τον ξένο άρκαλειό για να θρέψη το Θανάση της, να τον ντύση, ζεστά ζεστά και ώμορφα, να του αγοράση χαρτιά για το σχολείο. Μα κείνος Τούρκος, τύραννος γι' αυτή. «Κάλιο σκλάβοι στ' Αλιτζέρι, παιδί μου — του έλεγε — παρά μάνα δική σου». Και είχε δική. Ψάρι του θυμότανε το μεσημέρι, ψάρι γύρευε, κρέας του θυμότανε, κρέας γύρευε. Δεν ρώπαγε, έχει η μάνα του να του το πάρη; Καινούργιο ρούχο δεν έφορεσε χωρίς να το κλάψη. Πότε το παντελόνι ήταν κοντό και πότε το σακκάκι μακρύ. «Καλλίτερα να μη μου τώδινε ο Θεός» έλεγε κάποτε στην απελπισία της η δυστυχισμένη Αντωνιά. Μα πάλι βλέποντας γύρω της την έρημιά, έκανε το σταυρό της κι έλεγε: «Θεέ μου, συγχώρεσέ με, και ποιόν άλλο έχω στον κόσμο; Δός μου γνάσι και κόδε μου χρόνια». Κ' έτσι περνούσαν μέρες θλιβερές και νύχτες άγρυπνίες, και ο Θανάσης όλο στο χειρότερο. Οι συμμαθηταί του έφτασαν από το σχολείο κι αυτός έστεκότο άκίνητος στη δευτέρα του Δημοτικού. Τού κάρου τα δάκρυα της μάνας και το ραβδί του δασκάλου.

γλώσσες θαλάσσης χυνόσανε με λύσσα στη στεριά, ο Θανάσης της Αντωνιάς έσχιζεν άφοβα σα σαίτα τα κύματα και με τραγούδια έβγαίνει κολυμπώντας στ' ανοιχτά. Όταν πάλι ήταν γαλήνη, έστηνε κολυμπώντας το παραγάδι και στο συθαμπώμα του ήλιου έφερε γεμάτο το καλάθι του τοιπούρες και λεθίνια στη μάνα του. Μα για κείνη φαρμάκια και χολές ήταν τα νόστιμα αυτά ψάρια. Οι περισσότεροι στο χωριό μας ήταν ναυτικοί μα από το σόι του Θανάση ούτε ένας είχε βάλη έσοτα και τα πόδια του στη θάλασσα! Αυτός όμως αγαπούσε τη θάλασσα σαν ψάρι, λές και είχε κάποια μαγική δύναμη αυτή και τον τραβούσε άκράτητα στην άγκαλιά της. Πελεκούσε ξύλα, εκάρφωνε σανίδες και όλο καράβια έφτιανε. Μια μέρα τον βλέπομε με τη σκάφη της μάνας του κι ένα μικρό σεντόνι για πανι ν' αρμενίξη, ένα έλαφρό βορειοαδάκι κατά τον κόβο του νησιού. Όλοι πιστέψανε πως κάει, γάθηξε ο Θανάσης, μα το βράδυ η σκάφη ήταν στη θέσι της, το σεντόνι στο σεντούκι της μάνας του και αυτός έργοχάλιζε στη συνηθισμένη θέσι του κι έβλεπε στον ύπνο του καράβια και πελάγη, ξάρτια και πανιά, φουρτούνες και αστροπελέκια, γιατί καθότανε στα χείλη του σαν έμμορφη πεταλούδα ένα χαμόγελο εύτυχιας.

Κάθε Τετάρτη έπιανε το βαπόρι στο μικρό λιμανάκι του χωριού μας κι ή μέρα εκείνη ήτο γιορτή σ' όλο το χωριό. Έξωσ κάτω στην άκρογιαλιά, στο ξύλινο καφενεδάκι του καπετάν Νικολού, κάθε Τετάρτη γινότανε σιάστο πανηγύρι. Πριν έρθη το βαπόρι, το καφενεδάκι ήταν γεμάτο από κείνους, που θα έφυγαν και κείνους που θα τους προδοδόνανε, και όταν κάλιν έφτυγε το βαπόρι, το καφενεδάκι ήταν γεμάτο από κείνους που θα έρχόσανε και κείνους που τους περιμένανε. Ο καπετάν Νικολός ήταν άλλοτε — μπορεί να πη κανείς — από τους πρώτους καπεταναίους του νησιού μας. Μα η θάλασσα, αφού του ρούφηξε μια μπροσέρα, ένα τριγαντήρι, το μεγαλύτερο του παιδί και τα νελάτα του, του χάρισε στην άκρογιαλιά της εκείνο το μικρό καφενεδάκι για το στερνό ψωμί του. Εκεί μέσα, όταν φυσούσε ο βορρής και αύρηλιάς σαν πληγωμένο θηριο, όταν η θάλασσα εκόχλαζε στο μικρό λιμανάκι και η τράτες σίγουρα δεμένες πλώρη και πρύμνη χορεύανε δαιμονισμένο χορό, οι τρατολόγοι με τα άχτενίστα και γεμάτα άρμη μαλλιά τους, που δείχνανε την πάλη με τη θάλασσα, και τω αιδερένια μπράτσα τους, που δείχνανε την πάλη με την ζωή, καθισμένοι γύρω στο στερογγυλό τραπέζι έπαίζανε σκαμπύλι. Η λάμπα από μέσα από το καπνισμένο γυαλί της έρριγγεν άσθενικό φώς και ο κρότος των ναργιλέδων επνίγετο στο ούρλιασμα του ανέμου.

Όταν πάλι ήταν γαλήνη, έστηνε κολυμπώντας το παραγάδι και στο συθαμπώμα του ήλιου έφερε γεμάτο το καλάθι του τοιπούρες και λεθίνια στη μάνα του. Μα για κείνη φαρμάκια και χολές ήταν τα νόστιμα αυτά ψάρια. Οι περισσότεροι στο χωριό μας ήταν ναυτικοί μα από το σόι του Θανάση ούτε ένας είχε βάλη έσοτα και τα πόδια του στη θάλασσα! Αυτός όμως αγαπούσε τη θάλασσα σαν ψάρι, λές και είχε κάποια μαγική δύναμη αυτή και τον τραβούσε άκράτητα στην άγκαλιά της. Πελεκούσε ξύλα, εκάρφωνε σανίδες και όλο καράβια έφτιανε. Μια μέρα τον βλέπομε με τη σκάφη της μάνας του κι ένα μικρό σεντόνι για πανι ν' αρμενίξη, ένα έλαφρό βορειοαδάκι κατά τον κόβο του νησιού. Όλοι πιστέψανε πως κάει, γάθηξε ο Θανάσης, μα το βράδυ η σκάφη ήταν στη θέσι της, το σεντόνι στο σεντούκι της μάνας του και αυτός έργοχάλιζε στη συνηθισμένη θέσι του κι έβλεπε στον ύπνο του καράβια και πελάγη, ξάρτια και πανιά, φουρτούνες και αστροπελέκια, γιατί καθότανε στα χείλη του σαν έμμορφη πεταλούδα ένα χαμόγελο εύτυχιας.

Όταν πάλι ήταν γαλήνη, έστηνε κολυμπώντας το παραγάδι και στο συθαμπώμα του ήλιου έφερε γεμάτο το καλάθι του τοιπούρες και λεθίνια στη μάνα του. Μα για κείνη φαρμάκια και χολές ήταν τα νόστιμα αυτά ψάρια. Οι περισσότεροι στο χωριό μας ήταν ναυτικοί μα από το σόι του Θανάση ούτε ένας είχε βάλη έσοτα και τα πόδια του στη θάλασσα! Αυτός όμως αγαπούσε τη θάλασσα σαν ψάρι, λές και είχε κάποια μαγική δύναμη αυτή και τον τραβούσε άκράτητα στην άγκαλιά της. Πελεκούσε ξύλα, εκάρφωνε σανίδες και όλο καράβια έφτιανε. Μια μέρα τον βλέπομε με τη σκάφη της μάνας του κι ένα μικρό σεντόνι για πανι ν' αρμενίξη, ένα έλαφρό βορειοαδάκι κατά τον κόβο του νησιού. Όλοι πιστέψανε πως κάει, γάθηξε ο Θανάσης, μα το βράδυ η σκάφη ήταν στη θέσι της, το σεντόνι στο σεντούκι της μάνας του και αυτός έργοχάλιζε στη συνηθισμένη θέσι του κι έβλεπε στον ύπνο του καράβια και πελάγη, ξάρτια και πανιά, φουρτούνες και αστροπελέκια, γιατί καθότανε στα χείλη του σαν έμμορφη πεταλούδα ένα χαμόγελο εύτυχιας.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

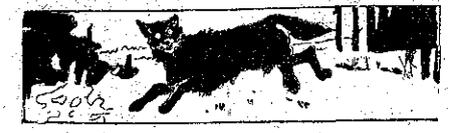

Αγαπητέ μου, ΠΙΣΤΕΦΕΩΝ από την Αμερικνή και διερχόμενος από την Κέρκυρα, ο Μαρτσούκας παρουσιάσθη εις τον εκεί ευρισκόμενον τότε Διάδοχον, ο οποίος τον έβούστησεν εις την οικογένειάν Του με τας λέξεις αυτάς: — Είνε ο Μαρτσούκας, ο μεγαλύτερος πατριώτης. Μου φαίνεται ότι το ήγεμονικόν στόμα δεν είπα καμμίαν ύπεροβολήν. Όλοι οι Έλληνες είνε πατριώται. Πολλοί από αυτούς είνε μεγάλοι. Αλλ' ο Μαρτσούκας σήμεραν είνε ο μεγαλύτερος. Δεν τον κάμνει μόνον το αίσθημά του, ή φιλοπατρία του, αλλά και ή ιδιοσυμία του και ή δραστηριότης του. Είνε ποιητής, ρήτωρ και κατ' εξοχήν δραστήριος άνθρωπος. Δεν ήσυχάζει ούτε στιγμήν. Διαρκώς ρητορεύει, διαρκώς άπαγγέλλει στίχους και διαρκώς ένθουσιασμένως, μεταδίδει τον ένθουσιασμόν του εις τους άλλους. Αυτή είνε ή δουλειά του. Διότι το έκαμε πλέον δουλειάν. Ταξειδεύει, περιέρχεται την Ελλάδα, πόλεις και χωριά, παίρνει το φύσημά του διά την Αίγυπτον, έκστρατεύει εις την Αμερικνήν. Και παντού ή ίδια ιστορία: λόγοι, ποιήματα, ένθουσιασμός, δάκρυα, φιλήματα, όρκοι και έρωται. Διότι εις αυτό άπτεδλάπει ή ενέργεια, ή θοάσις του Μαρτσούκα: να κάμνη τους Έλληνας να εκδηλώνουν την φιλοπατριαν των εμπράκτως: να υποβάλωνται εις θυσίας, να δίδουν χρήματα δια τον στόλον, δια τον στρατόν, δια την ένδικήν άμυναν. Και να όρκίζονται, ότι όταν ή Πατρίς θα τους καλέση να την υπερασπισθούν, θα προσφέρουν εις τον βωμόν της και το αίμά των, και την ζωήν των. Προχθές έξαφνα που έγύρισεν από την Αμερικνήν, δεν έφερε μόνον έπτασσίας χιλιάδας δραχμάς, δια το ταμείον του στόλου, έφερε και τον ίερόν όρκον χιλιάδων Έλλήνων μεταναστών, ότι εις πρώτην ευκαιρίαν θα έλθουν να πολεμήσουν δια την Ελλάδα. Χρόνια τώρα ο Μαρτσούκας κάμνει το μέγα πατριωτικόν αυτό έργον. Χρόνια τώρα περιόδευει παντού ως ένθουσιόστολος, ένθουσιάζων και φρονηματίζων τους Έλληνας, προπάντων τους ξενιτευμένους. Ποιητής, ίεροφάντης της θρησκείας του πατριωτισμού, περιβάλλεται τα άμφια των ένθικων χρωμάτων, απλώνει την σημαίαν

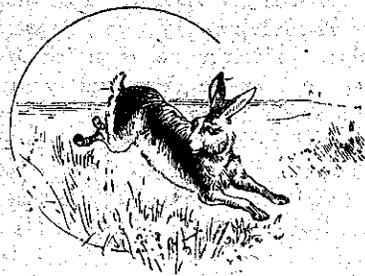
και προτείνει τον σταυρόν. Τον είδατε ποτέ με αυτήν την στολήν του; Είνε και ώραιος, λεβέντης, και έχει τα φλογερότερα ελληνικά μάτια, και έχει μίαν βροντώδη φωνήν, παλλομένην από συγκίνησιν. Η όμιλία του, ή άπαγγελία του, ή άπλη του εμφάνισις με τα ίερά άμφια της πατρίδος, προκαλεί είγη ένθουσιασμού. Καθαυτό ο νέος Τυρταίος. Με την διαφοράν ότι ο Μαρτσούκας δεν είνε χαλός άπεναντίας τα γερά του, τάκούρασια πόδια του είνε πορφυρά να σύρουν τον πλέον λεβέντικον ελληνικόν χορόν. Δι' αυτά όλα σάς είπα πριν ότι έχει ιδιοφυίαν. Διότι τί άλλο είνε ή ιδιοφυία, παρά το σύνολον των προτερημάτων, που καθιστούν τον άνθρωπον ικανόν προς κάτι ειδικόν και ώρισμένον; Ίσως την άγγην και μεγάλην φιλοπατριαν του Μαρτσούκα να την αισθάνωνται και πολλοί άλλοι. Αλλ' άμόνος ο Μαρτσούκας έχει τα προσόντα, σωματικά και ψυχικά, να την έξωτερικεύη, να την μεταδίδη. Δι' αυτό ό,τι καθάρθωσεν ως τώρα ο Μαρτσούκας, κανείς πατριώτης δεν κατόρθωσε ποτέ. Έχάρισεν εις την Πατρίδα ένα πλοίον, μίαν πυροβολαρχίαν, και άναψεν, εφλόγισεν, εκέρδισεν ύπερ αυτής χιλιάδας ελληνικών ψυχών, αι όποίαι πριν άδικαφροούσαν ίσως γλιαραί, σδυμέναι... Είμποροδμεν να είπωμεν, ότι ο Μαρτσούκας, ο μεγαλύτερος πατριώτης, άποτελεί φαινόμενον. Κανέν άλλο ένθον δεν θα είχη να επιδείξη σήμεραν μίαν τέτοιαν προσωπικότητα. Έθνος δε το όποιον βγάξει ένα Μαρτσούκαν, είνε δυνατόν να καυχάται, ότι αισθάνεται την ίεράν αγάπην της πατρίδος περισσότερον από κάθε άλλο. Διότι, καθώς ξεύρετε, οι εκλεκτοί, οι φαινομενικοί άνδρες δεν πίπτουν από τον ένθονόν γεννώνται από τα σπλάγχνα του ένθονος και είνε ή ένπροσώπησις, ή άνωτέρα έκφρασις της γενικής διαθέσεως, των κοινών ιδεών και αισθημάτων. Ο Μαρτσούκας, φύσις εκλεκτή, αντίπροσωπεύει την φιλοπατριαν εκατομμυρίων ήμισθών του. Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΠΟΧΗ

Φύλλα Φθινοπώρου 2 Κάπου-κάπου και προάλλαι το καλοκαιράκι πάλι μόλις έφθασε παρέκει στρέφει, μιάς κυττά και στέκει Τά καλά του μιάς θυμίζει και τές ζέστες εαναρχίζει κ' έτσι ολόχαρο εκεί κάπου κμαρώνει απ' τη χαρά του. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Κρομμύδια είπες ;.. Δυστυχώς όχι, φίλε Κουνέλη.

— Α, κοίμα! Γιατί δεν ξέρεις τί συμβαίνει; μου είνε αδύνατο, τώρα ύστερα, να βάλω στο στόμα μου κοτόπουλο αν δεν είνε ταιγιαρισμένο με κρομμύδια...

— Και τώρα πώς να κάμουμε ;

— Α, έννοια σου! Θα σου φέρω εγώ! Μ' αυτά τα λόγια, ο κύρ Κουνέλης χώνεται έξω και χώνεται μέσα στους θάμνους, όπου εκάθησε περιμένοντας τον κύρ Αλούπη.

Δέν έπεριμενε πολύ. Γιατί άμέσως ο κύρ Αλούπης πέταξε την κουδέρτα από πάνω του και βγήκε από το σπίτι κροφά.

Μόλις τον είδε ο κύρ Κουνέλης, τώθαλε στα πόδια και του φώναξε :

— Ε, φίλε Αλούπη!.. Τρέχω να σου βάλω αυτά εδώ τα κρομμύδια στην κουφέλα εκείνου εκεί του δένδρου. Θα κάμης καλά να έλθης να τὰ πάρης όσο είνε φρέσκα!

Μ' αυτά τα λόγια, ο κύρ Κουνέλης άρχισε τὸ γκαλόπ ως πού έφθασε κ' εκλείθηκε στο σπίτι του.

Έτσι ο κύρ Αλούπης δέν τον έπιασε ούτε αυτή τη φορά.

Και τὸ χειρότερο είνε πού δέν εύρισκε τρόπο να τὸν πιάση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Γιατί η κυρία Σαγκίνα δέν έχει γούνα στην ούρα.

Την γνωρίζετε την κυρία Σαγκίνα ; Είνε μία μικρή Καγκαρού, πού κωχάται ότι κατατάεται από μεγάλο γένος κ' έχει στην κοιλιά μεγάλη τσέπη, για να βάλη μέσα τα παιδάκια της. Συνέθη λοιπόν μίαν ημέρα, η κυρία Σαγκίνα να πεινάση πολύ και να μην έχει τί να φάγη.

Έπρεπε γι' αυτό, με κάθε θυσία, να βρη τολάχιστον μερικά δαμάσκηνα.

Όσον άκνηρη κι' αν ήταν η κυρία Σαγκίνα, η κοιλιά της όμως άρχισε να παίζει τέτοιον ταμπούρα, πού αναγκάστηκε να βγη έξω για κυνήγι. Και ο πρώτος πού άπάντησε στο δρόμο της, ήταν ο φίλος της ο Κύρ-Κουνέλης.

Η κυρία Σαγκίνα ποτε δέν είχε πειράξη σε τίποτε τον Κύρ-Κουνέλη και γι' αυτό τὰ είχαν πάντα καλά. Έτσι χαιρετισθήκαν κ' εκάθησαν κοντά-κοντά να φλυαρήσουν και να γελάσουν σαν καλοί φίλοι. Κ' επάνω στην όμιλία, η κυρία Σαγκίνα πήρε θάρρος κ' έξωμολογήθηκε στον κύρ-Κουνέλη, ότι επέθαινε της πείνας.

— Μπα! και δέν μου τὸ λέγατε τὴσὴν ώρα;

Εξώναξεν ο κύρ Κουνέλης' μπα, σε κάλο σας! Καλέ, εγώ να σας πῶ πού μπορείτε να βρητε τὰ ωραιότερα δαμάσκηνα του κόσμου.

— Που, σας παρακαλώ; με υποχρεώνετε! εἶπε η κυρία Σαγκίνα.

— Μπα, μεταξύ μας; ούτε λόγος να γίνεται! ἀποκρίθηκε ο κύρ Κουνέλης. Λοιπόν, τὰ καλύτερα δαμάσκηνα του κόσμου ὑπάρχουν στο δένδρον του κυρίου Αρκούδα. Πραγματικῶς

επειδή ο κύριος Αρκούδας εζούσεν από τὰ δένδρα, όπου η μέλισσες αποθηκεύουν τὸ μέλι τους, εσκέφθηκε μία μέρα πῶς καλὸ θὰ ἦτον να κάμη, ένα περιθόλι με τὰ δένδρα εκείνα πού τάνθη τους τὰγαπούσαν ιδιαίτερος η μέλισσες. Έτσι θα μπορούσε να έχει μέλι ὅποτε ἤθελε, γιατί θα έφθανε να βλέπη, πού επήγγαιναν η μέλισσες να κάμνουν τὸ μέλι των άφου έβουσαν εις τὰ εὐώδη άνθη του περιθολίου του.

Άρχισαν να τρέχουν τὰ σάλια της κυρίας Σαγκίνας μόλις

της εἶπεν ο κύρ Κουνέλης, ότι όλα τὰ δαμάσκηνα του κυρίου Αρκούδα ήταν ὄριμα, και σχεδόν πρὶν τελειώση την όμιλία του, η πεινασμένη έφυγε σὰ σάλια. Σε λίγο, ανεβασμένη στη μεγαλύτερη δαμασκηνιά του κυρίου Αρκούδα, έτρύγυσε τὰ δαμάσκηνα και τὰ εκάταπνε ὅσο πιδ γρήγορα μπορούσε.

Σ' αυτό τὸ άναμεταξύ, ο κύρ Κουνέλης συλλοχίσθηκε κατά τη συνήθειά του πῶς μπορούσε να γελάση λιγάκι, έτρεξε εύθως στο σπίτι του κυρίου Αρκούδα και του εἶπε πῶς κλέφτες στο δένδρον του ετραπήσαν τὸν κύρ Κουνέλη.

Ο κύριος Αρκούδας κατέθηκε στον κήπο και προχώρησε με τὰ βαρεία του τὰ πόδια για να πιάση τὸν κλέφτη. Η κυρία Σαγκίνα άκουσε τὰ βήματά του κ' εκάταλαβε πῶς κάποιος έπλησίαζε στο μέρος της. Αλλά κάθε φορά εἶλεγε :

— Δέν πειράζει! ἄς κόψω άκόμη ένα, ένα μόνο, και έπειτα φεύγω. Έλα! άλλο ένα δαμάσκηνο και φεύγω Έχω καιρό!

Στο τέλος, άκουσε καθαρά τὸν κύριον Αρκούδα πού ερχόταν ίσια στη δαμασκηνιά. Αλλά η κυρία Σαγκίνα τὸ χαιεζ της :

— Αλλο ένα δαμάσκηνο και φεύγω. Έχω καιρό.

Αλλά δέν επρόφρασε, καλά-καλά να τὸ πῆ και να σου ο κύριος Αρκούδας παρουσιάζεται στο δρομάκο του περιθολίου. Κυττάζει ψηλά, βλέπει την κυρία Σαγκίνα επάνω στη δαμασκηνιά, πλησιάζει, πιάνει τὸ δένδρο από τὴ ρίζα και τὸ τραντάζει δυνατά.

Η κυρία Σαγκίνα μπρούμ! πέφτει κάτω μαζί με τὰ επίλοιπα δαμάσκηνα. Αλλά μόλις έφθασε στο χῶμα, σηκώθηκε άμέσως στα πόδια της και έτρεξε κατά τὸ φράκτη του κήπου ὅσο γρήγορα θάτρεξε εν' άλλογο.

Βαρεία, κούτσα, κούτσα, ο κύριος Αρκούδας πήρε τὸ κατόπι της, και κάθε μέτρο πού έκανε η κυρία Σαγκίνα, ο κύριος Αρκούδας εσκέρδιζε εδάσας. Γιατί και μεν τὰ πόδια του ήταν άργολινητα, η-

ταν όμως μεγάλα κ' έκανν βήματα πλατεία. Έτσι, τη στιγμή πού η κυρία Σαγκίνα έφθασε στο φράκτη, ο κύριος Αρκούδας την άρπαξε με τὸ στόμα του από την ούρα.

Η κυρία Σαγκίνα κατῶρθε να παρῶση ανάμεσα από τὰ κάγγελα του φράκτη ο κύριος Αρκούδας όμως ήταν πολύ χονδρός για να την ακολουθήση. Στάθηκε λοιπόν από μέσα και την κρουτούσε δυνατά από την ούρα. Τότε η κυρία Σαγκίνα έδωσε μια με ὄλη της τὴ δύναμη κ' έβγαλε την ούρα της από τὰ δόντια του κυρίου Αρκούδα. Κατὰ δυστυχίαν όμως, η ούρα της κυρίας Σαγκίνας ήταν τόσο πολύ σφιγμένη στο στόμα του κύρ Αρκούδα και αυτός πάλι την ετραβούσε τόσο δυνατά, ὡστε όταν η ούρα βγήκε, ὄλη της η γούνα, ὄλες της η τρίχες, έμειναν στο στόμα του κ' Αρκούδα!

Ο κύριος Αρκούδας την άφισε να φύγη. Τι να κάμη! Το στόμα του ήταν τόσο γεμάτο από τὲς τρίχες, πού ο κωχομοίρις εκόντεψε να πνιγη. Και βεβαίωτατα θα επνιγετο, αν εκείνη τη

στιγμή δέν έφθανε ο κύρ Κουνέλης μ' ένα ποτήρι νερό.

Από την ημέραν εκείνη, η κυρία Σαγκίνα, τὸ γένος Καγκαρού, δέν έχει γούνα στην ούρα της, και τὰ παιδιά της επίσης δέν έχουν, γιατί υποχρεώθησαν κ' αυτά νακολουθήσουν τη μόδα της μητέρας των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

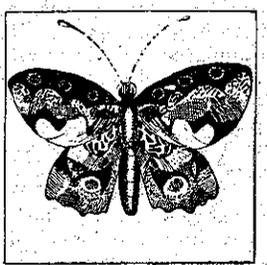
Ο κύρ Κουνέλης και η κυρία Χελώνα.

Μία μέρα ο κύρ Αλούπης κατέβαινε τὸ μεγάλο δρόμο της έξοχης, όταν άπάντησε την κυρία Χελώνα. Η κοχομοίρα η γρηά έπερπατούσε με κόπο κ' επροχώρουμε πολύ σιγά. Αυτό όμως δέν εσυγχίνησεν καθόλου τὸν κύρ Αλούπη. «Να παρίσταση, εσκέφθη, να γραπώσω την κυρία χελώνα». Έπειδή όμως δέν είχε τίποτα μαζί του, για να την βάλη μέσα, ούτε καλάθι, ούτε σακκούλι, έτρεξε ως τὸ σπίτι του, και, πρὶν προφθάση η κυρία Χελώνα να προχωρήση πολύ, ξαναγύρισε σαν αστραπή ο κύρ Αλούπης μ' ένα τσουβάλι στὸν ὄμον.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η ωραιότερα πεταλούδα

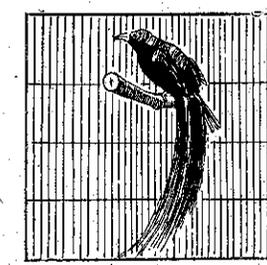
Η πεταλούδα αυτή κατεσκευάσθη από τὸν Άγγλον έντομολόγον κ. Percy Cutler με τὰ πτερά πεταλούδων πάσης ποικιλίας. Δυστυχώς η εικὼν μας δέν ἀποδίδει και τὰ ποικίλα λαμπρά χρώματα, τὰ ὅποια παρουσιάζει τὸ μοναδικὸν αὐτὸ εἰς τὸν κόσμον «παρασκευάσμα».

Περὶεργον φυλακτὸν

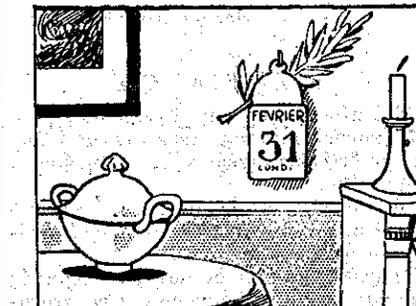
Οι ἰθαγενεῖς μίας φυλῆς της Αυστραλίας φοροῦν εἰς τὸν λαιμὸν ένα μετάλλινον δίσκον, διὰ να προσφυλάσσωνται ἀπὸ τὰς μολυσματικὰς ἀσθενίας. Τὸ ἴδιον φυλακτὸν έχει και τὴν δύναμιν να θεραπεύη κάθε εἶδους πληγῆν. Ὡς βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, τὸ ἐγκόλπιον αὐτὸ εἰνε ἀρκετὰ σεβαστῶν διαστάσεων.

Πτηνὸν πολύτιμον

Τὸ πτηνὸν αὐτὸ ἀνήκει σήμερον εἰς τὸν κ. Περρονέλ, πλούσιον Βέλγον. Εἰνε ἀπὸ τὰ πλέον σπάνια Παραδείσια, και εἴξιτιμή η

Λανθασμένη Ζωγραφικὴ

Και εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ὅπως εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς προηγούμενον φύλλον, ὁ ζωγράφος ἔκαμεν ἐπιτήδες ένα χονδρὸν λάθος, τὸ ὅποιον μάλιστα δέν εἰνε καθαυτὸ ζωγραφικὸν και φαίνεται ἐν πρώτης ὄψεως.

Εἰμπορείτε να τὸ εὔρετε; Χάριν διασκεδάσεως μόνον, διότι δέν εἰνε ἀνάγκη να στείλετε τὴν λύσιν, ἡ ὅποια θα δημοσιευθῆ εἰς τὸ προσεχές.

Εβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

[Εστὶλλη ἐπὶ της Λευκῆς Θεῆς]

ΚΙ	ΜΑΣ	ΣΑ	ΧΕ
ΦΙΣ	ΛΙ	ΛΙ	Α
ΠΑΡ	ΜΕ	ΣΟΣ	ΔΩΝ
ΝΕ	ΝΑ	ΞΕΣ	ΣΟΣ

Να συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐται ὡστε ναποτελεσθοῦν πέντε λέξεις σημαίνουσαι: Πόλιν της Γαλλίας, πτηνὸν, ποταμὸν της Ελλάδος, ὄρος της Ελλάδος και ἄθος.

Δήλωσις: — Δι λύσεις συνοδεύονται ἐπὶ δεκτικέτου γραμματοσήμου.

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 44ου φυλλαδίου.

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἰνε: Ὀμηρος, Βόλος, Πύλος, Ψαρά.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΟΛΟΚΥΘΟΥ

Μόλις στήγει το τράμ, διά να φθάσει εις το τέμα του, προβάλλει κατάλευκη ή έκκλησά της Παναγίας. Ήσυχία και σιωπή επικρατεί. Τα μικρά ασθενικά δενδρύλλια, τα φυτευμένα έξω από τα δυο-τρια καφενεδάκια, σείον άπαλά τά φύλλα των. Ο Κηφισός, ξηρός και άγυρος, περνά κάτω από τη γέφυρα. Δενδράκια ύψόνονται 'ς τές πλευρές του και πρασινάδες, σκορπίζουν τό γλυκό χρώμα των, πού τόσον εύχαριστεί τους: οφθαλμούς και τόσον γοητεύει την καρδιά.

Ακολουθώ τόν μαγευτικόν κάτασπον δρόμον, πού βαδίζει πλάι πλάι με τόν Κηφισό. Προς τ' άριστερά, ένας φρούτος, κλειστός, με τήν έπιγραφή: *Άρτοποιείον ό Ποταμός Κηφισός.* Ήπειτα, ό δρόμος κάνει ένα ημικύκλιον, και έπλώνεται στα μάτια μου με δλην του τήν χάριν και τήν γραφικότητα του. Περιβόλια καταπράσινα, γεμάτα φρούτα και λαχανικά, και γέφυρες πού συνδέουν τας δύο όχθας του ποταμού. Πότε πότε, άκούεται τό βέλασμα καμμιάς άγελάδος, από ένα σταύλον, σαν παρπονεϊκόν; και τά άπομειμακρυσμένα γαυγίσματα κανενός μανδρόσκυλου. Περναύν, πότε-πότε, κάρα φορτωμένα για τό λαγαρόπαζαρο. Ήρεμία και ήσυχία παντού. Έλαφρά άεράκι φυσά μέσ' απ' τά φύλλα των δένδρων και τό μικρό ρυάκι, υπόλειμμα του μεγαλοπρεπούς ποταμού, ρέει σιγά-σιγά χωρίς ν' άκούεται. Παλλάκια σκάβουν τό ύγρο χρώμα με τές μύτες των, ζητώντας κανένα σπόρο ή σκουλήκι, και λούζονται 'ς τό ρυάκι. Άπέναντι, μία αύλή, με περιβόλι, μεγάλη, όπου ένα μουλάρι γυρίζει ύπομονετικά τό μαγγάνι του πηγαδιού. Τό νερό τρέχει, πότε άργά και πότε γρήγορα, και ό μονότονος κτύπος τικ-τικ-τίχ, διακόπτει τή σιωπή της έξοχής.

Ο έλιγματώδης δρόμος τώρα χωρίζεται εις δύο. Ο ένας τραβή προς τά δεξιά, και ό άλλος προς τ' άριστερά. Προς τά δεξιά, ύπάγει μία γέφυρα και πάρα κάτω ένα κλειστό έκκλησάκι, πρασινάδες, και 'ς τό τέλος ό δρόμος γυρίζει και χάνεται 'μπρός απ' τά μάτια μου. Άριστερά, ό δρόμος βαδίζει προς τόν άγιον Μελέτιον. Άς τόν ακολουθήσωμεν. Ένα καφενεδάκι και ταβέρνα μαζί, και βαρέλια, πλάι τό ένα με τ' άλλο, καθαρισμένα για μουστο. Ψάπια, ως επί τό πλείστον κλειστά, παληά και ριμαγμένα, κι ένα έκκλησιδάκι του άγίου Σπυριδώνος με τήν εικόνα του άγίου μικροστά 'ς τό όρόμο.

Κατόπι προβάλλει ή έκκλησιά του άγίου Μελετίου. Η πόρτα του εινε άνοιχτή. Τό μικρό έκκλησάκι, με τόν πολυέλαιό του, με τό ίσοό του, με τόν ώραίο θυμό του, σε κάνει να τό βλέπης και να μην τό χορταίνης.

Δυο-τρια κεράκια, άναμμένα, χύνουν

τό ώχρο και ασθενικό φως τους στη γλυκειά ήονχία πού τό πλημμυρίζει. Η ψιχή τότε άφινει τό σόμα, και πετά προς κόσμους άλλους και άνυψώνεται προς τό άπειρον...

Τέλλος Άγρας

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Μέσ' απ' τά δένδρα τά πικνά πού Ισικός βασιλεύει και πού πάμειντα κλαδιά ό ζέφυρος σαλεύει,

Περνά ώρακι κι άνθηρό μικρούλι μονοπάτι και χυνει άρωμα γλυκό σε κάθε διαβάτη.

Ο ήλιος από πουθενά ποτέ του δεν τό βλέπει, με ψιθυρίσματα γλυκά τό φύλλωμα τό σκέπει.

Στολίδια έχει των άγρών τά δροσερά λουλούδια και συναυλία των πουλιών τά χαρωπά τραγούδια.

Ένα τρεχάμενο νερό, πού με γλυκύτατο σκοπό τάκούς να κελαρύξει, τό χώμα του δροσίσει.

Χαρά και άνοιξιά εκεί αϊώνια βασιλεύου, και όδοιπότηρ κυνηγοί τά κάλλη του γυρεύουν.

Τό μονοπάτι τάνθηρό ποτέ δεν θα ξεχάσω κι' όταν 'ς τό όσος μεταβώ, θα τό ξαναπαράσω...

Δοξασμένο Εικοσιένα

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Στό πίσω μέρος της Έκκλησιάς, φτωχός, κουρελιασμένος στεκεται, και άπλώνει με δειλιά τό χέρι για να ζητήσει έλεημοσύνη...

Μιά μεγάλη λύπη φαίνεται να τόν τυραννή και ή καρδιά του σπαράζεται κάθε πού άπλώνει τό χέρι... Περνάνε μερικοί διαβάτες απ' εμπρός του και με οίκτον, ρίχνουνε τήν πεντάρα τους στο δυστυχή. Περνάνε όμως και κάποιοι άλλοι πού μόλις καταδέχονται να ρίξουνε τή ματιά τους στα κουρέλια του φτωχού... Έσ' πού κορδωμένος περνάς μικροστά απ' τό ρίξει, γιατί' ελσαι πλούσιος, βγάλε και ρίξε του μία πεντάρα, γιατί ποιος ξέρει άν και σύ μία μέρα δεν κατανήσης όμοια!...

Και αυτός υπήρξε μία φορά εύτυχής, αλλά ή τύχη του εφάνηκε κακή, και επί τέλους τόν κατέστρεψε...

Και αυτός είχε περιουσία μεγάλη, κινώδης και οικόγενεια, αλλά ό Θεός του πήρε και τήν περιουσία και τήν οικόγενεια και τώρα παντέρημος, κουρελιασμένος, σου άπλώνει τό χέρι για να σου ζητήσει έλεημοσύνη. Άδιάφορος μην περνάς απ' εμπρός του! Όχι, γύρισε και όσπε του τόν όβολόν σου.

Ίδιανόν του Καλλιτέχρον

Ο ΑΓΡΟΣ ΤΩΝ ΕΥΣΕΒΩΝ

Εις μίαν των φώβεσών εκείνων εκρήξουν της Αίτινης, ό κίνδυνος των κατοίκων της περιχώρου ήτο μέγας. Διά να αποφύγουν λοιπόν τόν άμειον αφανισμόν των από τας φλόγας και τήν λάβαν, πού έρρεε κάτω εις τά πλευρά του δρους, όλοι έφευγαν, καθείς λαμβάνων μαζί του ό,τι εκρινε πολυτιμώτερον.

Εις τό μέσον της βίας και της συγχύσεως, δύο πλούσιοι αδελφοί, ό εις όνομαζόμενος Άναπίας και ό άλλος Άμφινόμος, ενώ εσκέπτοντο ποιον από τά πράγματα των να παραλάβουν, ένθυμηθησαν έξαφνα ότι ό πατήρ και ή μητηρ των, και οι δύο πολύ γηρασμένοι, δεν ήδύνατο να σωθούν διά της φυγής. Η υϊκή άγάπη εθριαύβησε, και οι ευγενείς νέοι άνεβήσαν: «Ποίος θησαυρός ήμπορει να εινε τόσον πολυτιμός, όσον εκείνοι, όστινες μας έδωκαν ύπαρξιν και μας έπερίθαλψαν καθ' όλην μας τήν ζωήν;» Ειπόντες δε ταύτα έτρεξαν εύθως και έπήραν ό εις τόν πατέρα και ό άλλος τήν μητέρα, επάνω εις τούς ώμους των, και κατ' εύτυχάν διαπέρασαν άσφαλείς τόν περικυκλούντα καπνόν και τας φλόγας.

Όσοι είδαν τήν φιλόστοργον ταύτην διαγωγήν, εθαύμασαν τά μέγιστα: ούτοι δε και οι άπόγονοί των μετέπειτα ώνομαζον τήν όδόν, τήν όποιαν οι κάλοι ούτοι νέοι έπέρασαν όταν έφευγαν, «Άγρον των εύσεβών».

Πολικός Άσπής

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Ο Τάκης προς τήν Έλένην
- Δόσε μου, Έλένη μου, μία καραμέλα!
- Η Έλένη αποτόμως:
- Δέν έχω μιζ καραμέλα!
- Και ό Τάκης:
- Τότε δόσε μου δύο!
- Έστάλη υπό της Ρωαίας Αμαζόνος

Μία επισκέπτρια κάθηται πλέον του δένουτος, και ή μικρά Φούλα, ή όποια κεινιά, της λέγει:

- Θέλετε, κωρία, να κάμστε ό,τι κάμνουμε και μες;
- Τί, παιδάκι μου, τί κάνετε;
- Τρώμε στο σπίτι μας...

Έστάλη υπό του Όληνος

ΠΡΟΕΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1912

Θά διανεμηθούν και πάλιν Δώρα αξίας 1700 δραχμών δια κλήρου, και εν βραβεϊον από 3 έως 45 δραχ. προς πάντα επιθυμούντα να τό αποκτήση.

Η Διάπλασις, της όποιας τό 33ον έτος λίγην τήν 30 Νοεμβρίου, σας προσκαλει να ανεώσατε τήν συνδρομήν σας δια τό 34ον έτος (1912),τό όποιον αρχίζει από 1ης Δεκεμβρίου. Η Διάπλασις σας ύπόσχετα ότι, ό νέος της τόμος θα εινε πολύ άνώτερος και του έφετεινος. Η δε κυριώτερα έλξις θα εινε τό νέον του μέγα θαυμάσιον μυθιστόρημα, περί του όποιου θα πληροφορηθήτε εν έκτάσει προσεχώς.

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ
του Δανιέλου Κτηματικής Πιστεως της Έθνικής Τραπεζής
ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧ. 100 με τόκον δραχμών 2,50 ετησίως και μ' έλπίδα
ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 50,000

Εις εκάστην των άλλων τεσσάρων Κληρώσεων, θα διανεμονται εις 50 κερδίζοντας αριθμούς διάφορα Δώρα, αξίας 400 δραχμών (διά κάθε Κλήρωσιν) των όποιων κατάλογος θα δημοσιευθή εις τό προσεχές φυλλάδιον.

- Η Α' Κλήρωσις θα γίνη τήν 15 Ιανουαρίου,
- Η Β' Κλήρωσις θα γίνη τήν 15 Απριλίου,
- Η Γ' Κλήρωσις θα γίνη τήν 15 Ιουλίου, και
- Η Δ' Κλήρωσις θα γίνη τήν 15 Οκτωβρίου.

Εις εκάστην δε των Κληρώσεων τούτων θα συμμετέχουν οι έχοντες προληρώση συνδρομήν έτησιαν, έννεάμηνον, έξάμηνον ή τρίμηνον, έντός της όποιας θα συμμετελαμβάνεται ή ήμερα καθ' ήν θα γίνετα ή Κλήρωσις.

Ο αριθμός της άποδείξεως πληρωμής εκάστου συνδρομητού, εινε και ό αριθμός του Λαχείου. Η δε άποδείξις ατη θα πληροφορη τόν συνδρομητήν ακριβώς εις πόσας και ποίας Κληρώσεις δικαιούται να λάβη μέρος, αναλόγως του χρόνου καθ' όν έγγράφεται και της διαρκείας της συνδρομής του.

Έννοείται, ότι όχι μόνον οι άνανεούντες τήν συνδρομήν των αλλά και οι νέοι έγγραφόμενοι συνδρομηταί, εις άπευθείας εις δια Ήσπαθάματος, λαμβάνουν μέρος εις τας Κληρώσεις των Δώρων.

ΚΑΙ ΕΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Και τό μεν Λαχείον εινε δια τούς τυχερούς. Άλλά δι' ύλους εν γένει τούς πρόθυμους ύπάρχει και εν βραβεϊον τό έξής: Τούς 7 τόμους «Διαπλάσεως» των έτών 1899 έως 1905, άν εκάστος τιμάται δρ. 7, καθός και τούς 6 τόμους των έτών 1906 έως 1911, άν εκάστος τιμάται δρ. 8, οι έγγραφόμενοι ή άνανεούντες τήν συνδρομήν των **μέχρι της 30 Νοεμβρίου έ.ε.**, δικαιούνται να τούς κάρουν, ύλους μαζί ή όσους θέλουν, προς **δρ. 4** εκάστον. Προς τοούτο διετέθησαν 50 αντίτυπα εκάστου των άνωτέρω τόμων, (έν δλωτόμοι 650) δια να πωληθούν μόνον εις τούς ως άνω προνομιούχους συνδρομητάς και μόνον μέχρι της 30 Νοεμβρίου. (Μετά τήν προθεσίαν ατην, ή μετά τήν έξάντλησιν των 50 αντίτυπων εκάστου τόμου, τό προνόμιον παύει). Οι τόμοι αυτοί εινε 13. Και άν π. χ. τούς παραγγείλη κανείς όλους, θα έχη εύθως μιαν έκπαισιν, ένα δάρον από 45 δραχμάς.

Άλλ' άνεξαρτήτως δάρων και βραβείων, ή εγκαιρος άνανεώσις της συνδρομής εινε τό πρώτον καθήκον κάθε καλού συνδρομητού. Και αυτό τό καθήκον προσκαλώ σήμερον τούς φίλους μου να εκπληρώσουν **δσον τό δυνατόν ενωρίτερον** και να μου δείξουν εμπράκτως τήν άγάπην και τόν ζήλόν των.

Δελτία Έγγραφής θα σας μοιράσω με αυτό ή με τό έρχόμενον φύλλον. Άλλά γνωρίζετε, ότι τό Δελτίον δεν εινε άπαραίτητον. Μία έπιστολή ειμπροει έξαίρετα να τό άντικαταστήση, ό δε άσφαλέστερος τρόπος της άποστολής χρημάτων εινε ή Ταχυδρομική Έπιταγή. Έμπρός λοιπόν! Σας προτιμώ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, όδός Ευριπίδου
τήν 12ην Οκτωβρίου 1911

„ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ„
Εις κομψόν τουίδιον έξεδόθησαν υπό του βιβλιοπωλείου Ηλ. Ν. Δικαίου (όδός Βουλής, 5) τα «Παιδικά Ποιήματα» του συνεργάτου μας κ. Ανασταίου Μωραϊτή. Η ώραία αυτή Συλλογή, ή όποια έχει εις τό τέλος και ποιηματόκια τονισμένα, με τήν μουσικήν των, τιμάται μόνον 75 λεπτά. Σας συνιστώ θερμάς να τήν αποκτήσετε. Εινε από τά όλίγα, τά σπάνια βιβλία, πού εκδίδονται εις τήν Ελλάδα δια τήν τρυφεράν ηλικίαν.

Ρωμάει, ειμπορεις ναλλάξης ψευδώνυμον, εάν πληρώσης μιαν δραχμήν. Από αυτό όμως πού θέλεις να πάρης, προτιμώ αυτό πού έχεις. Άπλη σύμπτωσης και τίποτε άλλο. Ονειρείον Δούλου Έλληνος. Αί επιστολαί σου μου άρέσουν πολύ. Ο αριθμός σου εινε 1619. Πραγματικώς, Δοξασμένο Εικοσιένα, τό ζήτημα της Τριπολιτιδος παρερίσσε τήν γούλεραν. Οι άνθρωποι τήν συλλογίζονται όλιγώτερον. τήν φοβούνται όλιγώτερον και... προσβάλλονται όλιγώτερον. Τά 10 φρ. του κ. Α. δεν τά έλαδα.

Άγριοουλούδο, τό γραμματάκι σου μ' εύχαρίστησε πολύ. Έλπίζω ότι τώρα πού είσαι έντελώς καλά, θα μου γράφης συχνά όπως πρώτα. Όσον για εκείνα μη ανησυχείς γρηγορα θα μεγαλώσουν... Νά και ή Περιγίπισσα της Έρεϊκής πού είχε να μου γράψη τόσους μήνας. Εινε και ατη από τόν περιφημον κύκλον των Καλαμών, αλλά έλειπε και πρό όλίγου έγύρισε. Τά νέα της μ' εύχαρίστησαν πολύ. Εινε λάθος, Ο' Αλία, διότι ή Σιδηρία εινε χώρα της Ασίας: φαίνεται όμως ότι ό πρωτεινόν τήν Άσκησιν εσκέψη ότι άνήκει εις τήν Ρωσίαν, ή όποια εινε πρώτος Ευρωπαϊκόν. Η Άνία πού λέγεις γράφεται με ιώτα, ή άνοια με άμικρον ιώτα.

Δέν έχεις δίχον, Όλην. Η τελετή της Σημείας πρέπει να εινε στερεότυπος. Νά λέγουν δηλαδή και να κάμνουν πάντοτε τά ίδια. Όπως και εις τας τελετάς της Έκκλησίας. Η κάρτα σου βδοαίως έδόθη, Αμαγυλλίς, αλλά δια τά Μ. Μυστικά πως ειμπορεί να ξεύρω διατί ή Άδρα του Αγαίου και ή Άργυροτόχος δεν σου ανταπέδωσαν άκόμη τετραδιά δια να σου άπαντήσω; Και ίδού διατί δεν άπαντώ εις παρομοίας ερωτήσεις.

Μεγάλην αίσθησιν εκαιμεν εις τόν κύκλον μας ό θάνατος του καίμενου του Μπαράνα - Γεώργου. Πλείστοι φίλοι μου μου γράφουν περί αυτού συγκινητικώτατα. Ός έξής μου άναγγέλλει κάποιος τήν άποτυχίαν του εις κάποιας εξετάσεις: «Όσον δια τας εξετάσεις μου εις τήν Σχολήν... επειδή εύχαριστήθησαν πάρα πολύ οι καθηγηταί, με ζακελάεσαν, άν μου εινε δυνατός, νακούσουν πάλιν τας λαμπράς μου εξετάσεις τό... επόμενον έτος.» Θαυμάσια!

Όραίας επιστολάς μου έστειλαν ατήν τήν εβδομάδα και οι έξής: Νέικε, Πολικός Άσπής, Ίδιανόν του Καλλιτέχρον, Σπυριδώνο Έλληνόπουλο (και ή φωτογραφία μ' εύχαρίστησε πολύ) και Έλληνική Δόξα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Το ψευδώνυμον εγκρίνεται η άναυδοίται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαιώματος φρ. 1. Τα εγκρινόμενα η άναυδοίται ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1911.

Νέα ψευδώνυμα: Μαγαθονομάς α. (Κ. Σ.) Αηθών του Πηλίου, κ. (Α. Π.) Βουρκομένη Θάλασσα κ. (Ν. Σ.) Λάβαρον του Γερμανού α. (Χ. Ω.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Το δέμα πρότασις δημοσιεύεται, εάν δεν συνοδεύεται από τον αντίστοιχον ως εξής: Ατά τας πρώτας τρεις προτάσεις: έκαστου φύλλου λεπτά 25.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν το Όνειρον της Κύπρου (0) με Κυπριακόν Πόθον, Ζυλγά Χανόμ, Κυπριόπουλο—0 Κάσσιον Έπιδρομήν (0) με Γενναόψυχον Έλληνίδα, Σαμιακήν Αύραν, Ναυτοπούλαν της Κάσσιον, Έλλάδα του Μέλλοντος, Αλέξανδρον Μανροκοράτον—το Συριανό Λουκούμι (0) με Συριακήν Αύραν, Συριανάμ, Ηχώ της Αίτης, Συριακήν Ναυτοπούλαν—η Αιγυπτία Αριστοκράτης (0) με Κάσσιον Έπιδρομήν, Σεντεμένη Σικινάπαιδα, Ατικόν Ουρανό, Δωδονάτον, Τουργαρέλλαν, Εζζωνάμι, Ζαρήνη, Μελάχαν—η Ηρώς του 21 (0) με Κερυραϊκήν Αύραν, Έξοσιον Ατθίδα, Δωδονάτον του Λάνταιν, Φίφτιν-Τού, Κάρεν, Νεράϊδαν, Αρχαίαν Έλληνίδα, Ρεζεντά—η Παλαιόσα Μακεδονία (0) με Σκληρήν Σκλαβίαν, Έλληνικήν Δόξαν, Ατικόν Ουρανό, Δωδονάτον, Κοσμοκράτορα, Άνθος Γαζίας, Θεοειδή Αλέξανδρον—η Τροκόδα (0) με Πηγυλίπισσαν της Έρελής, Γαλαζοαιματού Φίφτιν-Τού, Αρχαίαν Έλληνίδα.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Κυνηγόν της Έρημου (έστεϊλα) Πλοίαρχον Νέμον (έλαδα, ευχαριστώ) Πένναν του Τολστόϊ (άκομη περιμένω την φωτογραφίαν σου) Μαίρην Αρ. Αλεξανδρ. (ευχαριστώ πολύ, έστεϊλα γράψε μου κάπου-κάπου) Φούλι(έλαδα, ευχαριστώ διά τίν ποιητικώτατον γαιετιζμόν) Έλικρινή Φίλιαν (τετράδιον έστεϊλα) Ναυτάμ της Χαλκίδος (έληφθησαν ετό τέλος του μηνός νά τά στέλλης) Έλληνικόν Ιδεώδες (σε συχαίρω) δ κ. Π. σου άκίνητης ιδιαιτέρως) Σένην Δ. (τό ψευδώνυμον είνε άπαραίτητον) Αιγυπτίαν Έλληνίδα (έστεϊλα εκ νέου) Ναυτίλον (έστεϊλα εκ νέου) Ωραίαν Αμαζόνα (περασιτικά) Λάρην Στέφανον (τό ψευδώνυμον ύπάρχει χερτιά τέτοια δεν έχω) Όνειρον της Κύπρου (εύχομαι λακρας προόδους) Κλ. Θ. Π. (έστεϊλα) Συριανό Λουκούμι (έστεϊλα) Κάσσιον Έπιδρομέα (με τά εγκάρδια συλλυπητήριά μου διά τον θάνατον της φιλοστόργου και πολυγαπημένης σου μητέρας) Ατικόν Ουρανό (έστεϊλα) Αιγυπτίαν Αριστοκράτιδα (όχι τών 2, άλλα τών 5 mill. γραμματόσημον πρέπει νά έσωκλείσης εϊς κάθε τετράδιον διά νά διαδιβάζεται) Ναυτοπούλαν της Κάσσιον (σωστά ευχαριστώ) Διον. Γ. Μπατ. (όχι) Αλέξανδρον Γ. Ζ. (ώραία η έπιστολή σου έλπίζω να πάρης ψευδώνυμον και να μου γράψης συχνά) Αερονάντιπούλαν (έστεϊλα) Ηρώϊδα του 21 (περασιτικά συμβουλεύσου τας Άγγελίας τών Μ. Σωλλώγων) Βιθυνήν Έλληνοπούλαν (έστεϊλα εκ νέου) Αφροδίτην τών Μεδίκων κτλ. κτλ.

Εϊς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 12ην Οκτωβρίου, θάπαντήσω εϊς τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός Δύσεων Αύγουστου-Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Ο έχοντας ψευδώνυμον εγκριμένον διά τό 1911 συνδρομητής ή άδελφοί συνδρομητών, δύνανται νά συμμετάσχουν τού διαγωνισμοϋ τούτου τών Δύσεων ΔΩΡΕΑΝ. Πάντες οι άλλοι πρέπει νά έσοκλείσουν διά τας λύσεις τών έκαστου φυλλοδίου, —συνιδήσαστε και άν είνε, γραμματόσημον άσφοδύστον 10 λεπτών οι συνδρομηταί και τό δέλεμα τών, και 20 λεπτών οι κατά φύλλον αγορασταί, άλλως δεν λαμβάνονται όπ' όψιν αι λύσεις τών. Ο χάρις τών λύσεων έπι τού όποιου και μόνον δέον νά γράφασιν τας λύσεις τών πάντες άνεαρτέτως οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται έν τώ Γραφείω μας εϊς φακέλλους, άν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1. Αι λύσεις τού παρόντος φύλλου είνε δεκαί πανταχόθεν μέχρι της 25ης Νοεμβρίου, πέραν δέ της προθεσμίας τούτης, μόνον εάν ληφθούν πρό της δημοσιεύσεως τών γίνονται δεκταί. Τους λοιπούς όρους, βαρβατα κτλ. ιδε εϊς τόν Όδηγον τού Συνδρομητοϋ, Κεφ. Α' και Γ', φύλλον αΐθτων έ. έ. Ο' Οδηγός στέλλεται εϊς πάντα αιτούντα.

442. Δεξιόχειρος

Πρόθεσιν, άρνησιν, φωνήν, Ύάν τά βάλης ετή γραμμή, Άρχαίαν πόλιν της Σαρίας Θά παρουσιάσης ετή στιγμή.

Έστάλη υπό του Πόθου της Κεήςης

443. Στοιχειόχειρος

Γνωστό Θεοϋ αρχάιον, Τού κόβω τό κεφάλι, Κ' έκει που περιμένω Νά πέση περικώς, Τόν βλέπω, φύλε λύτα, Και πάλι να προβάλλη, Με μαγευμένη λύρα Μεγάλος μουσικός.

Έστάλη υπό του Χάσσιον

444. Αϊνίγμα

Γίγας περίφημος τό άρσενικόν μου, Και ετό κοττίετο τό θηλυκόν μου. Έστάλη υπό της Ηπειρωτικής Έελίδος

445. Μωσαικόν

Κρυφθήτε, βοήθεια, πλακόνει! Θεοιδ άγρεμένο σιμάνει! Έστάλη υπό της Κρητικοπούλας

446. Ψαρονόκηλα

* * * * *

Ναντικατασταθόν οι άστέρικοι διά γραμμάτων ώστε αναγινώσκονται κατά σειράν: Νήσος του Αιγαίου, άγιον ζώον, έπιθετον, γεωμετρικόν σχήμα, αυτοκράτωρ της Ρώμης, άνθος εύωδες, νήσος και πείρα.

Έστάλη υπό της Έλληνικής Δόξης

447. Γωνία

+ * * * * * = Αρχαία χώρα τ' Ασίας * + * * * * = Θεοδ * + * * * * = Αρχαίος ποιητής * * + * * * * = Αρχαία πόλ. της Αυσίας * * + * * * * = Αρχαία βασιλόπαις * + * * * * = Τίταν. * + * * * * = Θεός Αιγύπτου. Οι σταυροί διάσημος αρχαίος Γλύπτης. Έστάλη υπό του Όνειρου Δούλου Έλληνος

448. Αριθμητικόν Παίγνιον 1 2 3 4 5 6 7 8 9 + + + x x - - - = 0 Μεταξύ των αριθμών, άν ή τάξις δεν όβλ-λαγώη, να παρενθεθούν τά σημεία, καθ' οιανδήποτε τάξιν, ώστε αι σημεϊούμεναι πράξεις νά δίδουν μηδέν.

Έστάλη υπό του Φώτου Τραβέλλα

449. Φωνηεντόλιπον

Table with Greek letters and numbers in a grid format for a word puzzle.

Έστάλη υπό του Καλού Σμαραγίτου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ζητείται συνδρομητής Πατρών, (να διορισθή αντιπρόσωπος «Κυκλώ κόμματος». Απειθυντέον τή αντιπροσώπω Μοσιμιά, Poste-Restante, Πάτρας. (14'. 158)

Ζήτω το ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ!

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΤΟΥ Μετ' οικοτροφείου ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' έπιστολικού δελταρίου τό όρι έκδοθέν πρωτότυπον, αναμνηστικόν και πλούσιον εϊς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τού όγδοου Σχολικού έτους, μετά τού κανονισμοϋ τού Οικοτροφείου και τού άνεντος τών περιεχομένων τών Συγγραμμάτων της Σχολής («Εγνακιοκαπίδιας, Έμπορικής Μορφώσεως Α' και Β' Βαθμόδος, Τόμ. 4 και τού Έμπορίου» Τόμ. 3.) όδός Νοταρε, 68— Πειραιά.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 44 ΦΥΛΛΟΥ [Ίδε την λύον εϊς την σελίδα 369]

ΑΘΗΝΩΝ: Άριστ. Δ. Έδαγγελίδης, Ήλ. Σπ. Κανέλλης, Ρομαίος, Βηφλεέμ Δε. Δημητίου, Χαμ. Σούλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Αλεξάνδρα Π. Δευτεραίου

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΒΥΤΙΝΗΣ: Τρ. Π. Καραντζίνος ΓΥΘΕΙΟΥ: Δημ. Άν. Φεγγίος ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Δουκία Χ. Κυριακάτου ΔΕΧΑΛΙΝΩΣ: Ρίκα Ν. Άγγελιοπούλου, Γεωργία Κ. Ξυλογιαννοπούλου ΔΙΜΗΝΗΣ: Νικ. Άθ. Μάρκος, Γρ. Γ. Παπαγεωργίου.

ΠΑΤΡΩΝ: Ηρακλής Χ. Τριάντης, Έθγενία Χ. Τριάντη.

ΠΥΡΓΟΥ: Χρυσή Κοκκίνου, Διονυσία Α. Κούτρα, Άγαθή Γ. Γαβάρια, Σοφία Μαστραπα, Άναστασία Μαγιά, Μαρία Μασοάκη, Ελένη Μ. Στρατή, Αλεξάνδρα Κανελλοπούλου, Εωσάνθια Άντωνοπούλου, Άγγελική Καραμάνου.

ΣΥΡΟΥ: Κλέοπ. Θ. Πητροκοκκάνου, Άργυρη Α. Σπουρνέτου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φειδίας Γ. Συλλιμωτής.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ένδοξος Ίωλιόσι, Αλυπία Έλληνίς.

ΣΟΥΔΑΝΑ (Ρουμανίας): Όνειροπόλος Μεγάλης Έλλάδος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εύχόντων όδθην την λύον τά όνόματα έτέθησαν εϊς την Κληρωτίδα και έληφθήσαν οι έξης δύο: ΑΤΑΘΗ Γ. ΤΖΑΒΑΡΑ εν Πύργω και ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΘ. ΜΑΡΚΟΣ εν Αίμνν' ένεργάθησαν δέ διά μίην τριμηνίαν έκαστος. Άμφοτέροι από 1 Νοεμβρίου. Οι άποστειλατες άνεν δεκαλέπτου την λύον δεν αναφέρονται, όστις οι άποστειλατες πεντάλεπτον άντι δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον όθωμάκων 10 παρα ίσοδυναμεί με 5 λεπτά) όστις διά 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον από τού Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παραχόν εϊς την χώραν ήμιν ύπερβατική και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάρησασμα άριστον και χρησιμώτατον εϊς τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έσωτερικού: Έτησία... δρ. 8,- Έξαμήνιος... 4.50 Τριμηνιος... 2.50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Ατά τών Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Εύρυκίδου άρ. 88, παρά τό Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 18ος

Έν Αθήναις, 22 Οκτωβρίου 1911

Έτος 33ον.—Άριθ. 47

ΠΕΡΣΕΥΣ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Πόϊος ήτον ο Περσεύς.

Τόν παλαιόν καιρόν, εϊς την ώραίαν και εύφορον Αργολίδα έβασίλευαν δύο διδυμοί άδελφοί ο Άκρισιος και ο Προίτος. Είχαν άπέραντα λειβάδια και άμπέλια, πρόβατα και βώδια, άλογα και δούλους, και τελασπάντων ό,τι έχοριάζετο διά την εύτυχίαν των' και όμως έπεροϋσαν άθλιαν ζωήν, διότι έζηλεύοντο φοβερά. Η ζήλεια των ήρχισεν από την νηπιακήν των ήλικίαν και, όταν έμεγάλωσαν, καθένας έπροσπαθοϋσε νά οικειοποιηθή τό μεριδίον τού άλλου και νά κρατήσει έλόκληρον τό βασίλειον διά τον έαυτόν του και μόνον. Ούτως εϊς την άρχήν ο Άκρισιος έξεδίωξε τόν Προίτον. Αύτός έφυγε μακράν, έπέρασε θαλάσσης και κατόπιν έπέστρεψε φέρων μαζί του ξένους στρατιώτας, τούς Κούκλωπας, και ως ούζυγον μίαν ξένην βασίλοπούλαν. Και με την βοήθειαν τών Κουκλώπων κατώρθωσε και αύτός νά διώξη τόν Άκρισιον. Η έρις μεταξύ τών διδυμών διήρκεσε πολύν καιρόν και έπιτέλους κατέληξεν εϊς μίαν διανομήν. Ο Άκρισιος έπήρε τό Άργος και τό ήμισυ της Άργείας χώρας' ο Προίτος τό άλλο ήμισυ και την Τίρυνθα. Ο Προίτος, βοηθούμενος από τούς Κούκλωπας του, έκτισε τότε περίξ της

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο Περσεύς εύρίσκει θετόν πατέρα.

Η κόρρα έσπρώγνετο από τον άνεμον. Μία νύκτα και μία ήμέρα έπέρασαν έτσι. Πόσον μακράι έφάνησαν εϊς την Δανάην! Έπειτα άλλη μία νύκτα και άλλη μία ήμέρα, χωρίς νά κρουοισαθή έμπρός των ξηρά. Το παιδί έκοιμασθό ήσυχα, ή δε δυστυχής μητέρα, έξηντλημένη από την πείναν και τα δάκρυα, άπεκοιμήθη έπιτέλους και αύτή. Αλλά μετ' όλίγον άφυπνίσθη άποτόμως, διότι ή κόρρα έσταμάτησε μ' ένα τράνταγμα. Έσήκωσε τά μάτια και είδεν επάνω από τό κεφάλι της ύψηλούς βράχους, κοκκινισμένους από τας ακτίνας τού δύνοντος ήλίου, και γύρω της σκ

«Είμαι ή Παλλάς Αθηνά...» (Σελ. 375, στ. α')